

چکیده

محیط های طبیعی بکر یا حوزه های حفاظت شده محلی مناسب برای اکوتوریسم به شمار می روند و توسعه توریسم در این محل ها همچون تیغ دولبه است . چرا که از یک سو ، توسعه ممکن است منجر به از بین رفتن حوزه های حفاظت شده شود و از سوی دیگر داشتن شناخت کلی درباره قابلیت های منطقه برای کنار آمدن با توریسم از دیدگاه محیطی ، اجتماعی و اقتصادی و آگاهی درباره انتظارات مردم بومی و انتظارات توریست ها از الزامات برنامه ریزی برای داشتن اکوتوریسم پایدار است و با توجه به ارتباط عمیق معماری به عنوان عنصری واسطه با فرهنگ ، هنر ، محیط طبیعی ، همچنین اهمیت وجود مجموعه های اقامتی تفریحی توریستی در میزان جذب توریست در سطوح مختلف منطقه ، شهر ، کشور و ... ضرورت توجه به معماری و طراحی چنین مجموعه هایی در راستای توسعه ی توریسم پایدار احساس می شود . هدف اصلی این پژوهش ، بررسی و ارائه ی راهکارهایی است که بتواند در کاهش تعرضات در محیط های طبیعی و اثرات زیست محیطی موثر واقع شود. نتایج حاصله نشان می دهد ، به کارگیری شیوه های مختلف معماری ، خصوصا بهره گیری از اصول جدید معماری پایدار و چگونگی طراحی چنین مجموعه هایی به طور مستقیم در کاهش تعرضات در محیط های طبیعی بکر و مناطق اکوتوریستی موثر است و ارائه ی طرح های سازگار با طبیعت می تواند به طور عملکردی باعث ترغیب الگوهای صحیح رفتاری در برخورد با طبیعت و منابع طبیعی محدود مورد نیاز نسل های آینده شود.

کلمات کلیدی: توریسم (اکوتوریسم) پایدار ، معماری ، مجموعه اقامتی تفریحی توریستی ، محیط زیست.